

Макарівські **ВІСТІ**

ЧЕТВЕР,

16 серпня

2012 року

СПЕЦІАЛЬНИЙ ВИПУСК

Газета виходить
з 10 січня 1932 року

УКРАЇНЦІ, ЄДНАЙМОСЯ!

МИХАЙЛО ПОПЛАВСЬКИЙ
кандидат у народні депутати України
по виборчому округу № 91
у Київській області

Я, **Поплавський Михайло Михайлович**, пропоную Програму, головним завданням якої є примирення та єднання нації, відродження духовних цінностей українського народу і національної гідності кожного громадянина, зорієнтування суспільства й держави на загальнолюдські цінності – свободу, злагоду, добро, демократію та справедливість.

✓ ВЛАДА ДЛЯ НАРОДУ, А НЕ НАРОД ДЛЯ ВЛАДИ

Реформування українського суспільства має здійснюватися комплексно, послідовно та відповідально, з урахуванням наявних ресурсів і перспектив. Для формування нової державної політики й ефективності місцевого самоврядування вважаю за необхідне:

- впровадити стратегію розвитку України як демократичної, правової, високорозвиненої держави;
- розширити повноваження та права органів місцевого самоврядування, зміцнити їхню фінансову базу на рівні територіальних громад;
- створити механізм жорсткого контролю з боку громадськості за формуванням та використанням місцевого бюджету;
- зміцнити матеріальну базу закладів освіти, культури, охорони здоров'я;
- забезпечувати пріоритетне фінансування соціальних програм;
- охороняти навколишнє середовище: розвивати сучасні екологічні стандарти, впроваджувати інноваційні технології.

✓ З ДОБРОМ ДО ЛЮДЕЙ, З ЛЮБОВ'Ю ДО УКРАЇНИ

Підвищення рівня життя людей та забезпечення добробуту кожної родини залежать від ефективних соціально-економічних перетворень в Україні:

- створення дієвої системи соціального захисту і цільової допомоги ветеранам Великої Вітчизняної війни, дітям війни, ліквідаторам наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, воїнам-інтернаціоналістам, інвалідам, пенсіонерам, багатодітним сім'ям, сиротам;
- забезпечення високого рівня охорони здоров'я з гарантованим переліком якісних безоплатних медичних послуг;
- розбудови сучасної соціальної інфраструктури (лікарні, школи, дитячі садки, будинки культури, дороги та ін.), зокрема у сільській місцевості;
- сприяння розвитку малого та середнього бізнесу завдяки зниженню кредитних ставок, зменшенню податкового та адміністративного тиску;
- збереження і реставрації історико-культурних пам'яток.

✓ ЗБЕРЕЖЕМО СЕЛО – ЗБЕРЕЖЕМО ДЕРЖАВУ

Найбільша цінність українців – родюча земля. Споконвіку Україна була аграрним центром Європи. Нині це лідерство потрібно відновити. Для відродження українського села вважаю за необхідне сприяти:

- поверненню Україні статусу провідного постачальника сільськогосподарської продукції на внутрішні та зовнішні ринки;
- визначенню справедливих закупівельних цін на сільгосппродукцію;
- забезпеченню державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників, створенню розгалуженої мережі сільськогосподарських кооперативів, фермерських господарств;
- проведенню технічної модернізації аграрного сектора; повноцінному довгостроковому кредитуванню під повний технологічний цикл;
- розвитку тваринництва;
- газифікації всіх житлових будинків, об'єктів культури, освіти та медицини.

✓ МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

Проблеми молодого покоління мають бути предметом першочергової уваги держави і суспільства. Настала пора важливих позитивних змін у молодіжній політиці, у культурно-освітній та виховній роботі серед молоді. На часі:

- будівництво нових та реконструкція діючих дитячих садків і шкіл;
- надання високоякісної освіти, незалежно від рівня заможності родини;
- підтримка діяльності закладів позашкільної освіти;
- сприяння розвитку дитячої творчості;
- забезпечення змістовного дозвілля дітей і молоді;
- підтримка обдарованої молоді;
- надання переваг при вступі до вищих навчальних закладів випускникам сільських шкіл.

Пріоритетом моєї Програми є турбота про кожну людину: гарантоване працевлаштування молодих спеціалістів, справедлива оплата праці, шанобливе ставлення до ветеранів і пенсіонерів, гідне пенсійне забезпечення, доступна та престижна вища освіта, створення системи підтримки талановитої молоді, безоплатна медична допомога.

Це не тільки виборча програма – це сенс мого життя!

Віхи життя

Михайло Михайлович Поплавський народився в селі Мечиславка Ульянівського району Кіровоградської області у селянській родині. Трудову діяльність розпочав ще в шкільні роки: працював помічником комбайнера та каменярем на будівництві сільських доріг. По закінченню середньої школи навчався в Горлівському професійно-технічному училищі № 25 (Донецька область). Працював машиністом електровоза шахти № 6 м. Кіровська Донецької області.

1969-1971 — служба у лавах Збройних сил СРСР.

1971-1973 — директор сільського Будинку культури (с. Великі Трояни Ульянівського району), який вивів на перше місце в Кіровоградській області.

1973-1975 — директор Ульянівського районного Будинку культури на Кіровоградщині.

1975-1979 — студент Київського державного інституту культури ім. О. Є. Корнійчука, який закінчив з відзнакою. У студентські роки обирався головою профспілкового комітету інституту та командиром об'єднаних студентських будівельних загонів м. Києва у Тюменській області.

1980 — заступник директора Республіканського Будинку народної творчості УРСР.

1984 — нагороджений грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

1985 — захистив кандидатську дисертацію і розпочав науково-педагогічну діяльність у Київському державному інституті культури.

1991 — захистив докторську дисертацію в Ленінградській академії культури.

1993 — призначений ректором Київського державно-

Будівельний загін у Тюмені

го інституту культури (КДІК).

1994 — здобув вчене звання професора; рекомендований діячами культури та мистецтв України на посаду міністра культури. Внаслідок боротьби різних груп за крісло міністра 5-го січня 1995 року М. Поплавського було незаконно зміщено з посади ректора КДІКу.

1995 — після трьох судових процесів, за потужної підтримки студентів, які пікетували Верховну Раду і Кабінет Міністрів, М. Поплавський повернувся на посаду ректора рідного інституту.

1997 — КДІКу надано статус Київського державного університету культури і мистецтв (КДУКіМ).

1998 — ініціював і втілював у життя один з перших експериментальних проєктів вищої школи «Вуз ХХІ століття». М. Поплавського п'ять років поспіль (1997, 1998, 1999, 2000, 2001) визнано «Ректором року».

1999 — державному університету культури і мистецтв надано статус Національного.

2001 — КНУКіМ визнано одним з найкращих вищих навчальних закладів України, а ректору вручено золоту медаль «За заслуги в освіті».

2004 — президент Міжнародної громадської організації «Об'єднання українців світу».

2002-2006 — депутат Верховної Ради України.

2007 — повний кавалер ордена «За заслуги» (2000 - III ст., 2001 - II ст., 2007 - I ст.).

2008 — народний артист України.

2009 — володар титулу «Людина року».

2010 — депутат Київської обласної ради, голова постійної комісії з питань культури, освітянської діяльності, історичної спадщини, духовності, релігії та національних меншин.

2011 — нагороджений орденом української діаспори «За вклад у культуру».

2012 — продюсер, автор ідеї та головний режисер телемарафону української пісні «Пісня об'єднує нас!», який тривав 110 годин, 4 хвилини 30 секунд і ввійшов до Книги рекордів Гіннеса в номінації «Найтриваліший телемарафон української пісні у прямому ефірі».

Студент I курсу Київського державного інституту ім. О. Є. Корнійчука

З ЛЮДЬМИ І ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Юні прихильниці Михайла Поплавського

Синівська вдячність за Перемогу

Хліб-сіль від макарівчан

Макарівчани свято шанують і передають українські традиції

Проект пам'ятної стели на честь воїнів-інтернаціоналістів Макарова

Спортивне спорядження від Михайла Поплавського

«Жінки України — життя березині! Стаю на коліна, люблю вас незмінно...»

«Кожна дитина — Зірка!»

«Діти об'єднують Україну!»

ЯК Я СТАВ РЕКТОРОМ

Моє головне завдання – і це принципове питання – провести радикальну реформу в інституті, щоб десь у 97-му році інститут перетворити на Національний університет культури і мистецтв, а до 2000-го – щоб це був вищий навчальний заклад європейського рівня. (1995 рік. З інтерв'ю М. Поплавського Національному телебаченню України)

На першому курсі на запитання куратора «Ким ви хочете бути?» я відповів: «Ректором Київського державного інституту культури». Мрії здійснюються! Хоча шлях до реалізації мрій буває тернистим.

Після останнього курсу інституту до аспірантури КДІК мене, «незручного» для партбюро, не зарахували. Був 1980 рік. Я вирішив не принижуватися. Поїхав до Москви і вступив до аспірантури Академії педагогічних наук СРСР, де 1985 року захистив кандидатську дисертацію. Після цього мене змушені були взяти в інститут викладачем. Я і справді завдавав чимало клопотів своїми заходами серед студентів, для яких був неформальним лідером у всьому. Завжди був переконаний: свою правоту треба доводити справами. У 1990 році захистив докторську дисертацію в Ленінградській академії культури і став першим в Україні доктором наук в галузі управління та економіки соціокультурної діяльності. А вже 1993 року був призначений ректором Київського державного інституту культури. Для моїх студентів то була добра звістка – вони зраділи і щиро вітали мене.

Я розпочав радикальні реформи. Моя команда працювала по 14 годин на добу. Ми розробили нову концепцію розвитку інституту, почали відкривати нові кафедри, готувати фахівців з нових спеціальностей. Інститут культури змінювався за змістом і за формою. Почали ремонтувати приміщення. У життя втілювалися сміливі й сучасні ідеї.

Але... Проти активних дій і нестандартних рішень ректора Поплавського розпочалася справжня війна. Її «генерали» були на цей раз у Міністерстві культури.

Невдовзі мене звільнили, оголосивши «потрібне рішення», ігноруючи результати голосування в колективі. На мій захист піднялася молодь. Українська Спілка Студентів оприлюднила своє звернення до Президента України і почала пікетувати Кабінет Міністрів та Верховну Раду. Мої «поплавки» вимагали повернути їм ректора.

Це був період нескінченних судових засідань та акцій протесту. Врешті-решт Старокиївський районний суд видав документ, який став переломним у цій історії. Довготривала і драматична ректоріада закінчилася моїм тріумфальним поверненням на посаду ректора. Реформи інституту продовжувалися.

11 листопада 1997 року – дата нашої великої перемоги: Постановою Кабінету Міністрів України КДІКу було надано статус Київського державного університету культури і мистецтв. А 1 лютого 1999 року Указом Президента України «За значний внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів для галузей культури та збереження і розвиток мистецьких традицій українського народу» університет отримав статус Національного.

Усе життя я вчуся в людей, які компетентніші за мене в тій чи іншій справі. Напівжартома-напівсерйозно всіх працівників, приймаючи на роботу, я тестую на відповідність семи «П»: порядність, патріотизм, професіоналізм, потужна праця і «преданність» Поплавському.

Іноді я думаю: а що було б, якби я не став ректором? Або взагалі не вступив би до інституту? Або не вийшов би на сцену? І щоразу відповідь приходить миттєво: такого не могло бути, бо я мав стати ректором. Університет культури – моє життя, моя доля, моя вічна молодість. Будьте певні, що минуть роки, і я запрошу до університету дітей своїх сьогоднішніх студентів, а потім і їхніх онуків. Так само, як їхні батьки, вони будуть пишатися тим, що є студентами найкращого у світі університету.

Моя найзаповітніша мрія – залишити по собі Український Гарвард, у який перетвориться Київський національний університет культури і мистецтв. Заради цього я, мабуть, народився і живу...

МИХАЙЛО ПОПЛАВСЬКИЙ ВІДКРИВАЄ ЮНІ ТАЛАНТИ УКРАЇНИ

Уже 15 років телевізійний конкурс «Крок до зірок» об'єднує на професійній сцені талановитих дітей з усіх куточків України, відкриваючи нові імена на небосхилі української естради.

Ідейним натхненником, генеральним продюсером та головним режисером-постановником цього масштабного проекту незмінно є Михайло Поплавський.

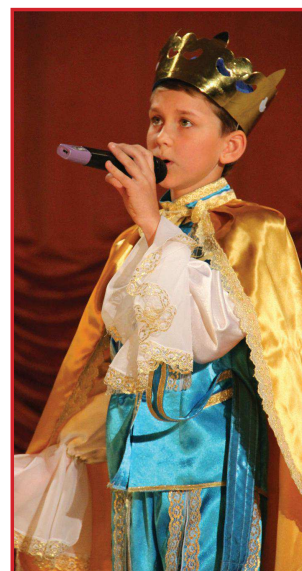
Звичайно, далеко не всі діти, кого привів на сцену конкурс, обирають вокальне і хореографічне мистецтво справою життя, але головне – в іншому.

– «Крок до зірок» – це інвестиції в духовне майбутнє України, – наголошує президент Міжнародного благодійного фонду «Обдаровані діти України» Михайло Поплавський. – Я б хотів, щоб дитячих проектів та програм було більше. Це дуже копітка робота – відшукувати са-

мородків із найвіддаленіших сіл і міст, готувати дітлахів до виступів, що вимагає неабиякого терпіння, турботи і, звичайно, великої любові до дітей. Я впевнений, що кожна дитина – Зірка, а наше завдання – вселити в дитячі серця віру в себе, у свої сили. Наші діти мають відчутти, що вони, їхній талант, розум і здібності потрібні державі.

За роки існування «Крок до зірок» завоював прихильність багатомільйонної аудиторії телеглядачів, здобув міжнародне визнання, а його учасники отримали велику кількість нагород і премій. Сьогодні далеко за межами України знають сестер Вікторію та Анастасію Петрик, Міку Ньютон, Андроника Алексаняна, Олександра Останіна, Єву Бушміну, Віталія Чирву, Антона Кліміка, Ольгу Шаніс, Марію Яремчук, Едуарда Романюту...

Всеукраїнський дитячий телевізійний конкурс «Крок до зірок» – єдиний в Україні безкоштовний дитячий проект для найталановитіших дітей-вокалістів та хореографічних колективів країни. За 15 років в ефір вийшло 780 програм, у яких взяли участь 6 328 вокалістів та 11 466 танцюристів. А разом – це 17 794 здійснених дитячих мрій!

ПІСНЯ ОБ'ЄДНУЄ НАС

Україна встановила новий світовий рекорд! Телемарафон української пісні «Пісня об'єднує нас» – спільний проект Київського національного університету культури і мистецтв, Першого національного телеканалу і телекомпанії «Ера», який безперервно тривав п'ять днів, увійшов до Книги рекордів Гіннеса. 110 годин, 4 хвилини і 30 секунд української пісні прославили Україну на весь світ у категорії «Найтриваліший музичний телевізійний марафон національної пісні у прямому ефірі». Музичний триумф нашої держави спостерігали на всіх континентах, а повідомлення про рекорд України миттєво стало новиною номер один провідних телеканалів, преси та інформагентств світу.

Ідея проведення в Україні грандіозного музичного телемарафону української пісні належить Михайлові Поплавському – генеральному продюсеру, головному режисеру-постановнику проекту, ректорові Київського національного університету культури і мистецтв та Єгору Бенкендорфу – генеральному директору Першого національного телеканалу.

– Телемарафон «Пісня об'єднує нас» – безпрецедентний вікопомний мегапроект, унікальний для нашої країни, – сказав Михайло Поплавський. – Уперше в історії світової культури Україна в музично-пісенному дискурсі на весь світ заявила про свою національно-культурну ідентичність. Українська пісня – це генетичний код нашої нації; у кожній пісні – історія держави, її традиції, прагнення до самовизначення, любов до рідного краю, оптимізм та віра у велике майбутнє України.

Проект «Пісня об'єднує нас» наочно продемонстрував багатство української пісні: сотні виконавців представили кілька тисяч композицій фольк-, рок-, поп-, реп-, джаз-спрямування. Представники різних національностей – українці, росіяни, вірмени, грузини, татари – об'єдналися на одній сцені.

Телемарафон репрезентує золотий фонд національної пісні, консолідує українців усього світу та стверджує по-

зитивний імідж нашої держави.

Ось як відгукнулися про телемарафон відомі в Україні люди.

Герой України поет Іван Драч:

– Я вражений тим, що Поплавський і Бенкендорф взяли на себе таку відповідальність – організувати величезну кількість людей, підняти з глибин пісенний скарб України, що вони не побоялися вийти на світове змагання. Я впевнений, що телемарафон «Пісня об'єднує нас» має не менше значення для нашої країни, ніж проведення чемпіонату Європи з футболу 2012-го року. Я поважаю Михайла Поплавського за те, що він зумів подолати опір сірості та буденності і провів телемарафон; ще я хочу поганьбити трохи нас – українців, бо всі дуже люблять шанувати, коли справа вже зроблена. А в цій ситуації людина не побоялася піти на ризик, домоглася переможного результату і відкрила цілому світові пісенне багатство України. За це я їй шаную Поплавського і низько йому вклоняюся.

Народний артист України Анатолій Маввійчук:

– Пісня – це своєрідний код доступу до людських сердець і душ. Цей код об'єднує багатьох людей різного віку, різних уподобань, різних, скажемо так, територій проживання, у тому числі і за межами України. І відбувається якась дивовижна річ, коли українці, які живуть по всьому світу, водночас стають близькими один одному емоціями та переживаннями, котрі викликає саме українська пісня.

Народний артист України Юрій Рибчинський:

– Усі заборони української мови, що існували в російській імперії, не змогли її знищити. Бо не було заборони на українську пісню. Через пісню виражалась історія України, передавався від покоління до покоління генетичний духовний код народу. Тому ми, усі, хто любить українську пісню і розуміє її значення в житті держави, повинні боротися за її збереження – так, як це робить Михайло Поплавський.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За точність викладених фактів відповідальність несе автор, за достовірність інформації в оголошеннях – рекламодавець. Листування з читачами – на сторінках газети. Редакція не рецензує матеріалів і рукописів не повертає.

Ⓟ – на правах реклами

«Макарівські вісті»
- громадсько-політична газета.
Засновники - Макарівський районна державна адміністрація,
районна рада, трудовий колектив редакції.
Адреси: 08000, смт.Макарів Київської обл.,
вул. Фрунзе, 30, вул. Пушкіна, 3.

Свідоцтво про реєстрацію №203, серія КІ від 24.03.1997 року.
Індекс видання 61291. День виходу газети - п'ятниця.
Газету набрано і зверстано в редакції газети
«Макарівські вісті».
Віддруковано у друкарні ТОВ «КОМПАНІЯ ЮНІВЕСТ МАРКЕТИНГ»
Тираж: 20 000, зам. № 021608
Спеціальний випуск -
не для поширення по передплаті та продажу

Адреса редакції: 08000, смт. Макарів Київської обл., вул. Пушкіна, 3.
Телефони: (код 04578) редактора - 5-13-44; відділу суспільно-політичного життя, бухгалтерії - 5-14-98, листів та масової роботи - 5-15-30, з питань реклами та оголошень - 5-14-98 (факс).
E-mail: makariv_visti@mail.ru
Відповідальна особа: Костира І.О.

**Редактор
Петро СУХЕНКО.**